

ærede Minister paaberaaber sig, efter min Mening er meget tvivlsom, og fordi selve det Forhold, at Administrationen ved en egen Afgørelse skulde kunne holde Personer, som er erklæret for farlige for den offentlige Sikkerhed, tilbage, uden at der forelaa tilstrækkelig Betyggelse paa anden Maade, kunde føre til højst betænkelige Konsekvenser, hvis man havde en Justitsminister, der havde Enevoldstendenser, hvad den nuværende højtærede Justitsminister jo ikke har. Den højtærede Justitsminister har givet Forklaringen paa sin Hjemmel i den Redegørelse, som findes i Bladene i Dag, og han siger heri kort, at det er gammel Praksis. De, der har troet — saaledes staaer der i Grunden —, at jeg, Justitsminister Steincke, har foretaget noget nyt, tager fejl, thi det er gammel Praksis, der her foreligger. Min Hjemmel stammer lige fra 1793, den er fortsat i en Kancelliskrivelse af 1830, og det er ved en Hof- og Stadsretsdøm af 1915 endeligt afgjort, at Administrationens Afgørelse her ikke kan underkastes Domstolsafgørelse. Denne Fremstilling synes mig ikke at svare helt til Forholdene, thi det er, saa vidt jeg kan forstaa, noget nyt, den højtærede Justitsminister har gjort. Det gamle Reskript af 1793 handler om noget andet, end der her er Tale om, det handler om afsindiges Anbringelse og Forplejning udi Daarekisten i Maribo. Foranledningen er, at Amtmanden siger, at nu er den autoriserede Daarekiste oprejst, og derfor beder han om at modtage Bestemmelse om, hvem der skal antages i ommeldte Daarekiste, og om deres Pleje. I den Anledning skrives der saa fra Regeringen til Stiftamtmanden over Lolland-Falster: „Naar nogen i Stiftet Lolland-Falster maatte blive hjemsogt med en saadan Grad af Afsindighed eller Raseri, at enten hans Frihed kan eragtes farlig for den almindelige Sikkerhed eller hans Bevogtning for Frænder og Venner ugørlig, da bør saadan en Persons Forfatning anmeldes for Stiftamtmanden, som skal være bemyndiget efter de opgivne Omstændigheder at skønne, om den anmeldtes Tilstand kvalificerer sig til Indespærring, og i dette Tilfælde uden videre at lade føre de fornødne Anstalter til den afsindiges Modtagelse i Daarekisten“. Altsaa, naar den vedkommende er hjemsogt af en saadan Grad af Afsindighed eller Raseri! Denne Ordning, som stammer fra Maribo Amts særlige Tilfælde, er selvfølgelig derefter ført videre frem, og det er formodentlig derfor, at den højtærede Minister tillige paaberaaber sig Kancelliskrivelsen af 6. November 1830,

som i Virkeligheden kun handler om, hvorledes Udgifterne vedrørende saadanne afsindige skal fordeles, og siger, de skal fordeles paa een Maade, naar det er ved Dom, og paa en anden Maade, naar det er ved Administrationsmyndighed, den vedkommende er indlagt som sindssyg. Men de Tilfælde, som har foreligget senere, og i Henhold til hvilke man har tilbageholdt en Mand eller indsat en Mand i et Sindssygehospital, som vi jo nu kalder det, har alle været bygget paa en Retslægekendelse, der erklærede, at den vedkommende var sindssyg, og den Domsafgørelse, som den højtærede Justitsminister paaberaaber sig, handler ogsaa udtrykkelig derom. I Hof- og Stadsretsdømmen er det udtalt, at da en Persons Tvangsindlæggelse paa et Sindssygehospital — det er refereret i „Ugeskrift for Retsvæsen“ — som sindssyg og farlig for den offentlige Sikkerhed efter gældende dansk Ret henhører under Administrationens Myndighedsomraade, kan det ikke tilkomme Domstolene at omstøde den, og den vedkommende, som havde ønsket at blive frigivet, fik derfor sin Klage afvist. Her havde Retslægeraadet altsaa sagt, at vedkommende var sindssyg. Saa vidt jeg ved, har der tidligere været Tilfælde, hvor man paa samme Maade som nu har maattet beskæftige sig med Forhold, om hvilke man mente, at det var højst betænkeligt, ja, i Grunden urimeligt, at den vedkommende blev sluppet løs, fordi vedkommende vilde gøre den samme skadelige Gerning igen, men da Retslægeraadet havde sagt, at vedkommende ikke var sindssyg, har man ikke ment at have haft Hjemmel dertil. Det fremgaar af den højtærede Justitsministers Redegørelse, at Retslægeraadet denne Gang just paa samme Maade har udtalt, at vedkommende ikke er sindssyg i den Forstand, der her er Tale om efter Lovgivningen, men at vedkommendes Forhold er af den og den Art. Dette er ogsaa i nøje Overensstemmelse med den Dom, der er fældet over vedkommende, thi hvis vedkommende den Gang var betragtet som sindssyg, var han ikke blevet idømt Straf, men dømt til Forvaring af en eller anden Art. Hvad den højtærede Justitsminister har foretaget sig, er altsaa, saa vidt jeg kan forstaa, dette, at han, fordi Tilfældet er af en saadan Art, at han ikke har ment at kunne forsvare at løslade vedkommende, søger Hjemmel i noget, som ingen tidligere har ment at kunne finde Hjemmel i. Det var altsaa paa den ene Side yderst betænkeligt at løslade vedkommende og paa den anden Side højst betænkeligt uden Lovhjemmel at holde den